

764.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTROW

z dnia 6 grudnia 1920 roku

w przedmiocie przekazania Ministrowi Aprowizacji prawa do wydawania rozporządzeń w zakresie regulacji i ograniczenia przewozu ziemiopłodów i ich przetworów w obrocie pozakontyngentowym.

Na podstawie art. 2 i 3 ustawy z dnia 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 67 poz. 449) oraz rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 6 sierpnia 1920 r. w przedmiocie upoważnienia Ministra Aprowizacji do wydawania rozporządzeń aprowizacyjnych, związanych z prowadzeniem wojny (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 73 poz. 500) Rada Ministrów zarządza co następuje:

§ 1. Na czas trwania trudności aprowizacyjnych, wywołanych wojną, przekazuje się Ministrowi Aprowizacji prawo do wydawania rozporządzeń w zakresie regulacji i ograniczenia przewozu ziemiopłodów i ich przetworów w obrocie pozakontyngentowym z zastrzeżeniem, że przewóz ziemiopłodów do dwóch kilogramów wagi wogóle, a w ruchu kołowym bez względu na ilość nie będzie podlegał ograniczeniu.

Zastrzeżenie to nie dotyczy uprawnień Ministra Aprowizacji w zakresie regulowania nadgranicznego przewozu żywności w myśl art. 5 ustawy o aprowizacji na rok gospodarczy 1920/1 (Dz. Ust. Rz. P. z 1920 r. № 56 poz. 348).

§ 2. Moc rozporządzeń, wskazanych w § 1, rozciągać się może na cały obszar Rzeczypospolitej lub jego część albo na poszczególne miejscowości.

Zarządzenia, dotyczące obszaru b. dzielnicy pruskiej, wyda Minister Aprowizacji wspólnie z Ministrem tej dzielnicy.

§ 3. Rozporządzenia, wyszczególnione w § 1, Minister Aprowizacji w miarę przemijania okoliczności, wywołujących potrzebę ograniczeń spożycia, władny będzie uchylać własną władzą.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:

Witos

Minister Aprowizacji:

St. Śliwiński

765.

ROZPORZĄDZENIE**Ministra Skarbu**

z dnia 8 listopada 1920 r.

w przedmiocie wykonania postanowień art. 45—48 i 89—92, ustawy o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

W celu wykonania postanowień, zawartych w artykułach 45 — 48 i 89 — 92 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku docho-

dowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. № 82, poz. 550) zarządza się na zasadzie art. 166 i 168 tej że ustawy co następuje:

Czynności wstępne do wymiaru.

§ 1. W miejscowościach, które określi i w terminie, który wyznaczy w publicznem obwieszczeniu właściwa Izba skarbową, względnie Urząd skarbowy, każdy, kto zajmuje mieszkanie (lokator), jest obowiązany dostarczyć właścicielom domów lub ich zastępcom (dzierżawcom domów lub zarządzającym niemi) za potwierdzeniem odbioru, według wzoru, wydanego przez władzę skarbową, wykazy osób, zamieszkałych w dniu 1 listopada 1920 r. w jego mieszkaniu i mających samoistny dochód bez względu na to, w jakiej wysokości te osoby otrzymują dochód.

§ 2. W wykazach, wymaganych przepisami § 1, należy umieścić tylko osoby, zamieszkałe w mieszkaniach w dniu 1 listopada 1920 r.

Wykazy powinny zatem obejmować posiadaczy mieszkań, członków ich rodzin, mających samoistny dochód, oraz osoby, które, znajdując się w stosunku służbowym do posiadaczy mieszkań, u nich zamieszkują, jak np. guwernantki, bony, sekretarze osobiści, subjekci, służba domowa (kucharki, lokaje) i t. p., wreszcie sublokatorów, odnajmujących pokoje lub część mieszkania.

Do wykazów winny być wpisane również i te osoby, które przypadkowo lub chwilowo były nieobecne w mieszkaniu w dniu 1 listopada 1920 r., lecz zatrzymały pomieszczenie do dalszego swego użytku.

Do liczby zamieszkałych nie należą osoby, przypadkowo w tym terminie przebywające, a mające miejsce zamieszkania w innych miejscowościach, oraz osoby odnajmujące pomieszczenia nie w celu zamieszkania, lecz dla spełnienia czynności służbowych lub zawodowych (np. pomieszczenia, wynajęte przez lekarzy, adwokatów, agentów handlowych i t. p. dla przyjęć chorych, klientów, interesantów).

§ 3. Utrzymujący hotele, pokoje umeblowane, pensjonaty, gospody, domy zajezdne oraz inne zakłady, przeznaczone do wynajęcia pomieszczeń na zamieszkanie, jak: zakłady lecznicze, sanatorja i t. p., wciągają do wykazów tylko te zamieszkałe w ich zakładach osoby, które, odnajmując pomieszczenia na miesiące lub chociażby na doby, zamieszkują dłużej, jak dwa miesiące. Wymienione osoby włącza się do wykazów również w tym wypadku, gdy były nieobecne w dniu 1 listopada 1920 r., lecz odnajęte pomieszczenia zatrzymały nadal dla siebie.

§ 4. W terminie, wyznaczonym przez właściwą władzę skarbową, posiadacze mieszkań składają wykazy, wymienione w § 1, właścicielom domów, dzierżawcom lub ich zastępcom, od których otrzymują potwierdzenie odbioru.

§ 5. W tych samych miejscowościach i w tym samym terminie, które w myśl § 1 wyznaczy w obwieszczeniu właściwa władza skarbową, zarówno zajmujące (lokatorzy), jak i odnajmujące (sublokatorzy) mieszkania głowy rodziny, obowiązane do opłaty podatku dochodowego, powinny złożyć właścicielom domów, dzierżawcom lub ich zastępcom, albo właściwej władzy skarbowej, za potwierdzeniem odbioru, na urzędowym formularzu wykaz wszystkich będących, w dniu 1 listopada 1920 r. na ich utrzymaniu członków rodziny, bez względu na miejsce zamieszkania lub pobytu tych członków.

Wykazy te można przesłać do władzy skarbowej również pocztą.

§ 6. Właściciele domów, w których znajduje się kilka albo i więcej mieszkań, układają otrzymane wykazy albo w porządku kolejnym według numerów mieszkań, o ile mieszkania w ich domach są ponumerowane, albo w porządku alfabetycznym według nazwisk osób, obowiązanych do złożenia wykazów, o ile mieszkania nie posiadają numerów, a to co do każdej posiadłości domowej oddzielnie.

Do ułożonych w ten sposób wykazów właściciele domów (względnie ich zastępcy lub dzierżawcy), o ile zajmują pomieszczenia we własnym domu, dołączają wykaz zamieszkałych w ich mieszkaniu osób, a o ile zarazem stanowią głowę rodziny, dołączają również i wykaz będących na ich utrzymaniu członków rodziny, poczem w terminie, przez władzę wyznaczonym, składają wykazy, za potwierdzeniem odbioru, do właściwego Urzędu skarbowego.

Właściciele domów (dzierżawcy lub zastępcy) mogą przysyłać wykazy do Urzędu skarbowego również za pośrednictwem poczty.

§ 7. Równocześnie z wykazami, złożonymi przez lokatorów oraz przez głowy rodziny, właściciele domów lub posiadłości budynkowych (dzierżawcy lub zastępcy) są obowiązani dostarczyć właściwej władzy skarbowej, na urzędowym formularzu, imienne listy osób, które w dniu 1 listopada 1920 r. zajmowały w ich posiadłościach budynkowych mieszkania lub pomieszczenia, przeznaczone dla zakładów handlowych lub przemysłowych, np. na sklepy, fabryki, warsztaty, składy, śpichlerze, stajnie, garaże i t. p., z oznaczeniem rocznej wysokości umówionej ceny najmu za wynajęte mieszkania lub pomieszczenia, względnie wartości czynszowej mieszkania lub pomieszczenia, oddanego do bezpłatnego użytku albo zajętego przez samego właściciela domu, albo posiadłości budynkowej.

§ 8. Wszystkie władze i Urzędy państwowe, związki komunalne, instytucje publiczne i prywatne, wszelkiego rodzaju towarzystwa, stowarzyszenia i spółki, właściciele lub dzierżawcy zakładów handlowych i przemysłowych i innych przedsiębiorstw, przynoszących dochód, jak również właściciele lub dzierżawcy nieruchomości, — wogóle wszyscy służbodawcy są obowiązani, w terminie wyznaczonym w publicznem obwieszczeniu władzy skarbowej (§ 1), złożyć właściwym Urzędem skarbowym wykazy tych osób, które w ciągu minionego 1919 roku otrzymały od nich uposażenia służbowe, emerytury i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub naturze, w wysokości, przekraczającej 2.500 mk., a w dniu 1 stycznia 1920 r. miały miejsce zamieszkania na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

Nadto w tym samym terminie być złożone wykazy osób, zamieszkałych w dniu 1 stycznia 1920 r. poza obszarem Rzeczypospolitej, o ile te osoby w ciągu 1919 roku pobrały tantjemy, lub z funduszków Państwa, związków komunalnych oraz innych tego rodzaju funduszków publicznych otrzymały płace albo emerytury.

Formularze wykazów osób obu powyższych kategorii będą wydane przez władzę skarbową.

§ 9. Odnośnie do osób, otrzymujących uposażenia służbowe, emerytury i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub naturze, należy dla każdej osoby sporządzić oddzielny wykaz według stanu w dniu 1 stycznia 1920 r.

Uposażenia służbowe, emerytury i wynagrodzenia podaje się w tej kwocie, jaka przypadła do wypłaty w ciągu ubiegłego 1919 roku. Oprócz wynagrodzenia w pieniądzu, w wykazach uwidacznia się również i wszelkie korzyści, otrzymane w naturze, np. w formie bezpłatnego mieszkania, opał, oświetlenia, produktów (ordynarja) i t. p., wyrażając je w wartościach pieniężnych według przeciętnych cen miejscowych.

Wreszcie wykaz powinien obejmować wszystkie ustawowo dopuszczalne potrącenia.

§ 10. Wykazy osób, otrzymujących uposażenia służbowe, emerytury i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, winny być dostarczane temu Urzędowi skarbowemu, w którego okręgu osoby te w dniu 1 stycznia 1920 roku miały miejsce zamieszkania, albo, w braku tegoż, miejsce pobytu.

Wykazy osób, wymienionych w części 2 § 8 niniejszego rozporządzenia, należy składać do tego Urzędu skarbowego, w którego okręgu znajdują się władze, urzędy, instytucje i towarzystwa, albo zamieszkują osoby, dokonyujące wypłaty.

§ 11. Z początkiem następnego miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia, aż do otrzymania od władzy skarbowej pierwszego zawiadomienia o wymiarze podatku dochodowego, wymienione w art. 48 ustawy osoby fizyczne i prawne, wypłacające swoim pracownikom, zamieszkałym na obszarze b. dzielnic roś., stałe, z góry ustanowione lub przynajmniej na miesiąc umówione uposażenia służbowe, emerytury i wszelkiego rodzaju wynagrodzenia w pieniądzu lub naturze, które wynikają ze stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy, łącznie ze wszystkimi dodatkami, oraz tantjemy (art. 18 ustawy) są obowiązane obliczać i potrącać z tych wynagrodzeń odpowiednią kwotę podatku dochodowego, z zastrzeżeniem późniejszego wyrównania całorocznego podatku.

Te instytucje lub przedsiębiorstwa (art. 48 ustawy), które wypłacają swoim pracownikom, zamieszkałym poza obszarem Rzeczypospolitej, tantjemy (art. 18 ustawy) albo z funduszy Państwa, związków komunalnych oraz innych tego rodzaju funduszy publicznych płace lub emerytury, są również obowiązane potrącać podatek, przypadający od tych wynagrodzeń, z zastrzeżeniem późniejszego wyrównania całorocznego podatku.

Jeżeliby wynagrodzenie nie było umówione przynajmniej na miesiąc, lecz stosunek służbowy lub najmu pracy trwa już cały miesiąc, wówczas należy potrącić podatek również od wynagrodzeń, wypłacanych dziennie, tygodniowo lub w innych odstępach czasu, mniejszych od miesiąca.

§ 12. Potrącona kwota ma wynosić taką część podatku, za jaką część roku należy się wypłacone wynagrodzenie.

Wysokość podatku, na którego poczet powinno być dokonane potrącenie, określa się według skali art. 23 ustawy od wynagrodzenia, na cały rok obliczonego, w przypuszczeniu, że wynagrodzenie to jest jedynym dochodem podatnika.

Przy obliczaniu przyjmuje się dochód z tantjem (art. 18 ustawy) w pełnej sumie, dochód zaś z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę—tylko w 7/10 częściach.

§ 13. Obowiązek potrącenia rozpoczyna się dopiero wówczas, gdy obliczony w powyższy sposób dochód pracownika przewyższa minimum egzystencji, ustanowione dla tej miejscowości, w której pracownik zamieszkuje. Jeżeli otrzymujący wynagrodzenie mają miejsce zamieszkania poza obszarem Rzeczypospolitej, wówczas minimum egzystencji określa się według tej miejscowości, w której znajdują się władze, urzędy, instytucje i towarzystwa, albo zamieszkują osoby, dokonywujące, względnie zarządzające wypłatę. Tego rodzaju obliczenie wysokości podatku, przypadającego od przypuszczalnego dochodu rocznego danego pracownika, skutecznia się tylko raz na rok przed pierwszym potrąceniem na podstawie wysokości poborów w chwili obliczenia i służy do dalszych potrąceń przy wypłatach w ciągu tego samego roku podatkowego.

Po otrzymaniu od władzy skarbowej uwiadomienia o wymiarze, następuje wyrównanie podatku, dalsze zaś potrącenia uskutecznią się według wysokości podatku, wymierzonego za rok poprzedni.

W przedmiocie potrąceń podatku z uposażeń służbowych, z wszelkiego rodzaju wynagrodzeń i emerytur, wypłacanych ze Skarbu Państwa wojskowym, urzędnikom i funkcjonariuszom państwowym, tudzież z takichże zapatrzeń dla pozostałych po nich członków rodziny nastąpi oddzielne zarządzenie.

§ 14. Oprócz potrąceń, określonych w §§ 11 — 13, przedsiębiorstwa względnie instytucje, wypłacające wynagrodzenia procentowe (tantjemy) w wysokości ponad 10.000 marek (art. 18 i 24 ustawy) osobom, należącym do składu zarządu, rad komitetów nadzorczych i komisji rewizyjnych, lecz nie pełniącym stałych funkcji w bezpośrednim zarządzie tych przedsiębiorstw lub instytucji, są obowiązane, potrącać specjalny podatek od tego rodzaju tantjem.

Wysokość specjalnego podatku od dochodu z wynagrodzeń procentowych (tantjem) oblicza się według art. 23 ustawy i wynosi 50% podatku, jaki według tego artykułu przypada od dochodu osób fizycznych.

Specjalny podatek od tantjem należy potrącać przy wypłacie każdej tantjemy, przyznanej w sumie ponad 10.000 mk. osobom, wymienionym w pierwszej części niniejszego paragrafu.

§ 15. Potrącenia, przepisane §§ 11 do 14, winny być uskuteczniane w tych samych terminach i w tych samych ratach, w jakich następuje wypłata wynagrodzeń stałych i procentowych (tantjem). Kwoty, potrącone w ciągu miesiąca, należy najpóźniej siódmego dnia po upływie tego miesiąca wpłacić do właściwej kasy państwowej, a to odnośnie do potrąconego podatku specjalnego od tantjem za złożeniem deklaracji tudzież wykazu na odpowiednich formularzach, wydanych przez władzę skarbową.

§ 16. Osoby fizyczne i prawne, obowiązane w myśl §§ 11 — 14 do potrącenia podatku, ponoszą odpowiedzialność za prawidłowe uskutecznienie potrąceń, jakoteż za uiszczenie potrąconych kwot we właściwym terminie. W razie zwłoki w uiszczeniu potrąconych od tych osób kwot ściągają się odsetki za zwłokę w wysokości 1% miesięcznie. Miesiąc zaczęty liczy się za cały.

§ 17. Wzory, wymienione w niniejszem rozporządzeniu są umieszczone w instrukcji Ministra Skarbu z dnia 8 listopada 1920 r.

§ 18. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

766.

ROZPORZĄDZENIE Ministra Kolei Żelaznych

z dnia 10 grudnia 1920 roku

w przedmiocie ustanowienia komunikacji tranzytowej przez Górny Śląsk z Polski do Polski oraz z Górnego Śląska przez Polskę do Prus Wschodnich, jak również komunikacji sąsiedzkiej pomiędzy Polską a Górnym Śląskiem.

Na mocy dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dziennik Praw № 14, poz. 152), konstytucyjnie zatwierdzonego w dniu 7 kwietnia 1919 r. (Moni-